

Ο Ήλιος και ο Φαέθων

Έτσι το αφηγήθηκε ο Κένταυρος στα παιδιά του Νηπιαγωγείου, ένα βράδυ στο Πήλιο.

Ένας αρχαίος μύθος για τη φιλοδοξία, την υπόσχεση, και τα όρια ανάμεσα στην αγάπη και την επιτρεπτικότητα.

Το Χρυσό Άρμα του Ουρανού

Μια φορά κι έναν καιρό, όταν ο κόσμος ήταν ακόμα γεμάτος θαύματα, ψηλά στον ουρανό έτρεχε το άρμα του Ήλιου. Κάθε μέρα, ο θεός Ήλιος οδηγούσε το χρυσό του άρμα, τραβηγμένο από τέσσερα φτερωτά άλογα. Φώτιζε και ζέσταινε τη Γη με τις λαμπερές του ακτίνες. Όλα πήγαιναν καλά μέχρι που μια μέρα κάτι πήγε πολύ στραβά...

Ο Ήλιος είχε έναν γιο που τον υπεραγαπούσε, τον Φαέθοντα. Ήταν νέος, ωραίος, θαρραλέος, αλλά και ανυπόμονος. Όπως λέει η ιστορία, η ανυπομονησία του Φαέθοντα και η μεγάλη αδυναμία του Ήλιου στον γιο του δεν έφεραν καλά αποτελέσματα.

Το Μεγάλο Όνειρο του Φαέθοντα

Ο Φαέθων ζούσε στη Γη, μα πάντα κοιτούσε τον ουρανό.

— Πατέρα, είπε μια μέρα στον Ήλιο, άφησέ με να οδηγήσω το άρμα σου! Θέλω κι εγώ να φωτίσω τη Γη!

Ο Ήλιος άκουσε τη φιλόδοξη επιθυμία του γιου του, αλλά του απάντησε σε αυστηρό τόνο: — Γιε μου, αυτό το άρμα δεν είναι παιχνίδι, δεν είναι σαν τα άλλα. Τα άλογα είναι δυνατά και άγρια. Αν ξεφύγουν από τον δρόμο τους, θα κάψουν τη Γη ή θα τη βυθίσουν στο σκοτάδι. Με τα σοβαρά πράγματα δεν παίζουμε.

Όμως ο Φαέθων δεν άκουγε, επέμενε. — Δε φοβάμαι! Είμαι γιος σου! Άσε με να το οδηγήσω και θα δεις, θα τα καταφέρω!

Όσο ο Ήλιος δεν πειθόταν, τόσο ο Φαέθοντας πείσμωνε και έψαχνε τρόπο να πετύχει τον σκοπό του. Ήξερε την αδυναμία, τη μεγάλη αγάπη που του είχε ο πατέρας του, και σκέφτηκε να τη χρησιμοποιήσει. Κάποια μέρα λοιπόν που πατέρας και γιος συζητούσαν για την ομορφιά του κόσμου, ο Φαέθοντας, βλέποντας την αγάπη με την οποία του μιλούσε ο πατέρας του, νόμισε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή για να πετύχει τον σκοπό του.

— Πατέρα μου, λέει στον Ήλιο, σε ευχαριστώ για όσα με έχεις διδάξει, για όσα μου δείχνεις. Σε ευχαριστώ που με αγαπάς. Γιατί τα κάνεις όλα αυτά για μένα, πατέρα;

— Μα θέλει ρώτημα; απάντησε ο Ήλιος. Γιατί θέλω να σε βλέπω να μεγαλώνεις ωραίος, σωστός, χρήσιμος και ευτυχισμένος.

— Πατέρα, αλήθεια με θέλεις ευτυχισμένο; ρώτησε υστερόβουλα τον αμέριμνο Ήλιο ο Φαέθοντας.

— Και βέβαια, γιέ μου, μπορείς να αμφιβάλλεις;

— Και τι μπορείς να κάνεις, πατέρα, για την ευτυχία μου; Ξαναρώτησε πονηρότατα ο Φαέθοντας.

— Ό,τι θέλεις και ό,τι χρειάζεται, απάντησε ξανά ο Ήλιος χωρίς να υποπτευθεί την υστεροβουλία του γιου του.

— Έχω τον λόγο σου, Ήλιε και πατέρα μου;

— Βεβαίως, ξαναπάντησε ο Ήλιος, δίνοντας δεσμευτική απάντηση που δεν θα ήταν επιτρεπτό, ως Ήλιος και ως πατέρας, να αθετήσει.

— Τότε θα μου δώσεις να κυβερνήσω το άρμα του Ήλιου και δεν μπορείς πια να το αρνηθείς, κατέληξε θριαμβευτικά ο Φαέθοντας.

Υποχρεωμένος να τηρήσει τον λόγο του, ο Ήλιος έδωσε το άρμα του Ήλιου στον ανέτοιμο, φιλόδοξο και βιαστικό Φαέθοντα. Του έδωσε βέβαια τις αναγκαίες συμβουλές: — Πρόσεχε, παιδί μου, του είπε σοβαρά. Κράτα τα άλογα στον σωστό δρόμο. Ούτε πολύ χαμηλά – θα κάψεις τη Γη. Ούτε πολύ ψηλά – θα παγώσει ο κόσμος.

Ο Φαέθων πήρε τα ηνία με χαρά, χωρίς να σκέφτεται τον κίνδυνο.

Οι ακτίνες έκαιγαν τα δάση, η γη ράγιζε από τη ζέση

Το Άγριο Ταξίδι

Στην αρχή, τα άλογα υπάκουαν. Δεν είχαν αντιληφθεί ότι είχε αλλάξει ο ηνίοχος. Ο Φαέθων γελούσε από χαρά, νιώθοντας τον άνεμο στο πρόσωπό του. Όμως, σύντομα ένιωσαν πως τα χέρια που κρατούσαν τα ηνία δεν ήταν του Ήλιου. Και τότε... έπαψαν να υπακούουν μέχρι που αφήνιασαν.

Το άρμα έπεσε πολύ χαμηλά! Οι ακτίνες του ήλιου έκαιγαν τα δάση, τα ποτάμια άρχισαν να στερεύουν, η γη ράγιζε από τη ζέση. Ο Φαέθων τράβηξε τα ηνία δυνατά, και το άρμα ανέβηκε ψηλά! Τόσο ψηλά, που η Γη πάγωσε και το φως του

ήλιου έγινε αδύναμο. Ο Φαέθων προσπάθησε να ελέγξει τα άλογα, μα ήταν πολύ αργά.

Η Πτώση του Φλεγόμενου Αστεριού

Από ψηλά, ο Δίας, ο βασιλιάς των θεών, είδε τον κόσμο να καταστρέφεται. — Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί! βρόντηξε. Σήκωσε τον φοβερό του κεραυνό και... ΜΠΟΥΜ! Ένα εκτυφλωτικό φως γέμισε τον ουρανό. Το άρμα θρυμματίστηκε. Ο Φαέθων έπεσε από τον ουρανό σαν φλεγόμενο αστέρι. Έπεσε, έπεσε... και χάθηκε μέσα στα νερά ενός μεγάλου ποταμού.

Το Δίδαγμα του Ήλιου

Ο Ήλιος θρήνησε τον γιο του. Μα ήξερε πως ο Φαέθων είχε κάνει ένα μεγάλο λάθος: ήθελε να δείξει πως ήταν δυνατός, χωρίς να είναι έτοιμος. Δεν άκουσε τη σοφία όσων ήξεραν τον κίνδυνο.

Ο Ήλιος θρήνησε και ακόμα, πού και πού, συνεχίζει να θρηνεί τον πολυαγαπημένο γιο του και αναρωτιέται: Μήπως ήταν λάθος που αγαπούσε τόσο πολύ τον γιο του; ... Καταλήγει ότι η αγάπη δεν είναι λάθος. Δεν μπορεί να είναι λάθος η αγάπη. Μήπως οι τρόποι που εκφράζουμε και δίνουμε την αγάπη μας πρέπει να κρίνονται από τα αποτελέσματα που μπορεί να φέρουν;

Αναλογίζεται αν είναι σωστό ή λάθος να θεωρεί ιερό και απαράβατο χρέος να τηρεί τον λόγο του, να τηρεί την υπόσχεσή του. Ή μήπως είναι σωστότερο να μην υπόσχεται

πράγματα όταν δεν ξέρει τι θα συμβεί αν πραγματοποιήσει την υπόσχεσή του; Είναι σωστό να δίνει δώρα, ή πριν τα δώσει να κρίνει αν αυτός που θα λάβει τα δώρα ξέρει να τα χρησιμοποιήσει σωστά; Είναι καλό να δίνουμε στα παιδιά μας τη χαρά και το παιχνίδι που ζητούν, ή είναι καλύτερο να κρίνουμε πριν τα δώσουμε τι θα κάνουν τα παιδιά με αυτά;

Αυτά και άλλα πολλά αναλογιζόταν ο Ήλιος, θρηνώντας για τον χαμό του μονάκριβου γιου του.

ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

- Είναι πάντα σωστό να τηρούμε μια υπόσχεση, ακόμα κι αν δεν ξέραμε τι θα ζητηθεί από εμάς όταν τη δώσαμε;
- Πώς ξεχωρίζουμε την αγάπη που προστατεύει από την αγάπη που, χωρίς να το θέλει, βλάπτει;
- Τι θα έκανες εσύ στη θέση του Ήλιου, όταν ο Φαέθων ζήτησε τον λόγο του πατέρα του;

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της: paramythoupoli.gr